

Tisztelt Emlékező Gyülekezet!

Kedves Barátaim!

A második világháború még csak közeledett befejezése felé, amikor az emigráns csehszlovák kormány tagjai már megfogalmazták a csehszlovák nemzetállam koncepcióját. A koncepció megvalósítása érdekében nagyszabású etnikai tisztogatást terveztek, amely a győztes hatalmak támogatásával elsősorban a német anyanyelvű lakosokat érintette, majd Sztálin hozzájárulásával a szlovák területeken a magyarokat is.

Az emberiség elleni bűntettüket megpróbálták jogi köntösbe öltöztetni. A kassai kormányprogram, Eduárd Benes elnöki rendeletei, a Magyarországgal megkötött lakosságcsere egyezmény, az ezek alapján meghozott határozatok mind azt szolgálták, hogy leplezzék az alantas szándékokat, a hatósági önkényt, a gyűlöletet.

Pedig lehet-e államnak, pláne demokratikus államnak nevezni azt a hatalmat, amely lakosainak egy részét megfosztja állampolgárságától, vagyonától, valamennyi emberi jogától, munkatáborba internálja őket, önkényesen kivégzi őket csak azért, mert más nemzetiségűek, és mindent megtesz annak érdekében, hogy közösségként megsemmisítse. Az ilyen hatalom nem állam, csak önkény.

És lehet-e jogi normának nevezni azokat a rendelkezéseket, amelyek ellentétesek a keresztény erkölccsel, teljesen figyelmen kívül hagyják az alapvető társadalmi normákat. Megalkotóik pedig a kollektív bűnösség gyáva koncepcióját alkalmazva azokon igyekeznek bosszút állni, akik a XX. század nagyhatalmi játszmáinak hozzájuk hasonlóan csak áldozatai, elszenvedői.

Láthatjuk hát, hogy a jogfosztottság idején elszenvedett üldöztetést nem a modern értelemben vett állam hajtotta végre, és semmiképpen nem nevezhetők jogszabálynak azok az aktusok, amikre hivatkoznak.

Hogy lehet akkor, hogy a mai szlovák jogállamban még vannak, akik védik ezeket az ún. jogi aktusokat? Hogy lehet, hogy 80 év után még mindig a háborús bűnös bélyegét hordja egy egész nemzeti közösség? Hogy lehet, hogy szégyenletes módon ma szlovák kormányzati hatóság próbálja meg befejezni azt a kisemmizést, amit elődei annak idején embertelen, joginak nevezett aktusok alapján elkezdtek?

Tisztelt Honfitársaim!

A XX. század sok szenvedést okozott a szlovák és a magyar nemzetnek egyaránt. A köztünk fenn állt nézeteltérések, konfliktusok soha nem a két nép napi együttéléséből fakadtak, bizonyíték erre az az 1000 esztendő, amit jórészt békében egymás mellett, közös államban élünk. Általában külső szereplők, nagyhatalmi játszmák igyekeztek éket verni közénk, hogy ezzel is gyengítsék azt a kárpát-medencei teret, amely közös hazánk.

Ideje tehát, hogy rendezzük közös dolgainkat és lezárjuk a legutolsó 150-200 év konfliktusos időszakát. Olyan kihívások előtt állunk ugyanis, amelyekkel külön-külön nem tudunk megbirkózni. Újra a háború réme fenyeget, újra nemzeti szuverenitásainkat korlátozva akarnak minket olyan játszmákba belerángatni, amelyekben csakis veszíthetünk.

Igazán megtanulhatnánk egy kicsit összekapaszkodni és megérteni, hogy egy-egy európai léptékű konfliktus után mi, közép-európai kis nemzetek mindig rosszul járunk: a győztesek általában ugyanazt kapják jutalmul, amit a vesztesek büntetésül. Legutóbb például 40 év kommunizmust.

Őszintén remélem, hogy rövidesen eljön a nap, amikor április 12-én együtt állunk itt szlovákok és magyarok. Hiszen senki sem felelős szülei vagy nagyszülei tetteiért, de azért igenis felelős, hogy mit kezd ezeknek a tetteknek a következményével.

Isten áldja Gúta városát!

Isten áldja a felvidéki magyarokat!